

KÖNYV SZABOLCS

A person in a small, light-colored wooden boat is seen from behind, standing on the water. The water is a deep, calm blue, and the sky is filled with large, white, billowing clouds that create a dreamlike, ethereal atmosphere. The overall scene is serene and contemplative.

AZ ÍHLETUNIVERZUM
3. RÉSZ ELYSIUM

KÖNYV SZABOLCS

A person in a small, light-colored wooden boat is seen from behind, floating on a vast, calm body of water. The water is a deep blue, and the sky above is filled with large, white, billowing clouds that resemble smoke or steam rising from the water. The overall atmosphere is serene and ethereal.

AZ IHLETUNIVERZUM

3. RÉSZ ELYSIUM

Kövi Szabolcs

Az Ihletuniverzum 3. rész

Elysium

– részlet –

Kiadta Kövi Szabolcs © 2022

Korrektor: Miklós Zsuzsanna

Tördelés és borító: Komáromy Zoltán

ISBN 978 615 01 3715 5

Elektronikus könyv Nagy Lajos

A HIPNOTIZŐR

Dawid Krol a vámtisztviselő előtti sorban álldogált a londoni Heathrow repülőtéren. Az érkezési oldalon az embertömeget áthatotta a jóleső izgalom, a többség először járt itt, alig várták, hogy lecsipentsenek egy darabot ennek a színes, méltóságteljes metropolisznak a testéről, lefényképezkedjenek a nevezetességekkel, végigjárják azokat a helyeket, amiket addig csak képekről, filmekből ismertek, színházba, koncertre menjenek – talán éppen az ő előadására is.

A patinás Phoenix Színház volt Dawid londoni fellépéseinek állandó helyszíne. Sokkal jobban kedvelte az európai teátrumokat, mint a tengerentúli, modern kultúrpalotákat. A portánál megcsapja az ember orrát a jellegzetes illat, ami a nézők parfümjének emlékéből, a színészek sminkjének, hajlakkjának, ritkán mosott jelmezeinek furcsa kipárolgásából áll. Egyszerre felemelő és kellemetlen szag ez, keveredik a nézőtér felett lebegő vidámság szellemével.

Dawid Krol rendszeres vendége volt a városnak, jól ismerte a szállodáit, éttermeit, most mégis bizonytalanság töltötte el a sokadszor látott reptéren. Felesége – akitől két éve különvált – a lengyelországi Krakóból költözött ide, Londonba, közös gyermekükkel, a tizenkét éves Filippel együtt. Dawid a színpadi karrierje hajnalán ismerkedett meg Zytával, aki egy krakkói kávézóban dolgozott pincérnőként. Nem volt kétséges, hogy Dawid elsősorban a csinos felszolgálónő miatt látogatja a helyet, lopva bámulja karcsú derekát, hosszú, fekete haját, finom

arcvonásait. Kitartása a lánynak is feltűnhetett, mert egy napon megszólította:

– Meddig vársz még, hogy elhívj egy randevúra?

Dawid épp az utolsó kerty kávéját hörpölte fel, Zyta szavai hallatán félrenyelt és fuldokolni kezdett. Kínos jelenet volt ez, a lány a hátát ütögette, ő pedig képtelen volt felelni. Zavartan, köhécselve távozott, a dolgozók kuncogva súgtak össze a háta mögött.

Összeszedte minden bátorságát, a sarki virágboltban vásárolt egy hatalmas csokor rózsát, visszatért, és elhívta szíve választottját a Planty parkba. Innentől kezdve szépen alakultak a dolgaik. A Zyta által nyújtott érzelmi biztonság Dawidnak valóságos ajzószer volt. Végre formába öntötte az elképzeléseit, összeállította első önálló műsorát. Először kisebb vidéki helyeken lépett fel, majd egyre nagyobb színházakban, végül országos hírű előadó vált belőle.

Két évvel a megismerkedésük után megszületett a fiuk, Filip. Zyta három év főállású anyaság után visszatért a munkába, utazásszervező lett egy idegenforgalmi cégnél, gyakran napokra eltűnt.

Ezután jöttek a furcsa álmok. Dawidot mindig is az álmai vezérelték, minden tervét, ötletét misztikus éjszakai illúziói ihlették, ezért komolyan vette a jelet, ami Zyta hűtlenségére figyelmeztette. Igaz, álmaiban a helyszín mindig más volt, egy különös város – a valóság némiképp eltorzult mása –, ahol éjjelenként újra meg újra követte a nőt, nyomozott utána, és végül rájött, hogy egy másik férfival találkozgat. Csókolózás közben rajta is kapta őket. Ezek az ismétlődő képek lassan

megfertőzték a házasságukat. Zyta öt hosszú év után belefáradt az állandó bizalmatlankodásába és elköltözött közös otthonukból. Kibérelt egy kisebb lakást Krakóban, s magához vette Filipet is. Szerencsére a fiún nem veszekedtek, még az ausztráliai, új-zélandi turnéjára is elkísérhette az apját.

Három hónapja érkezett egy kurta üzenet a feleségétől, melyben közölte: állásajánlatot kapott egy angol utazásszervező cégtől és Filippel együtt Londonba költöznek. Dawid lelkét törként járta át a felismerés: el kell hagynia szeretett szülővárosát, ha nem akarja, hogy ilyen nagy távolság válassza el a gyermekétől. A menedzsere és színpadmestere, Marek Kaminski azzal nyugtatta, hogy az elmúlt időben nagyon keveset tartózkodott Krakóban.

– Ezzel az erővel akár Londonban is fenntarthatasz egy apartmant, ami az év nagy részében úgyis üresen áll majd.

Dawid elfogadta az érvelését és megbízta, hogy vegyen ki egy ingatlant, közel a feleségéhez. Zyta nem takarékoskodott a pénzével, az előkelő Kensington negyedben, a Holland Park mellett bérelt lakást. Dawid az ujjait tördelte tehetetlen dühében, mire Marek dohányzástól megsárgult fogaival kajánul rávigyorgott, és mély, reszelős hangján azt dörögte:

– Csak nem akarod, hogy a gyermeked valami ócska környéken járjon iskolába? Bizony, nem csupán a puccos lakás bérleti díjáról kaptunk számlát, hanem egy magániskola első féléves tandíjáról is. Ne nézd a nullákat, a számokat hagyd inkább rám!

Kaminski intézte az ügyeit, neki köszönhette, hogy gondtalanul besétálhatott az előadásai helyszínére, mert

mindent elrendezett helyette, a színház bérlését, a plakátokat, a hirdetést, a jegyek értékesítését. Ezért cserébe – a zsíros jutalékon felül – egyfajta szülői szerepben is tetszelgett előtte, csipkedte, rendezgette, mint valami vén kotlós. Dawid nem bánta, a szüleivel úgyléte rossz volt a viszonya, elfogadta hát a gondoskodást, akkor is, ha egy ilyen kiégett, vén csonttól érkezett. Kaminski elvált, távol élt a gyermekeitől, testalkatára rányomta bélyegét a mértéktelen dohányzás és a mozgásszegény életmód. Vékony, inas tagjain slamposan lötyögött kifakult, kockás öltönye, ritkás haja rendetlenül lógott a szemébe.

Dawid Krolt hosszú elmélkedéséből a mögötte álló utastársa riasztotta fel:

– Te jössz, haver! – kopogtatta meg a vállát egy fekete bőrű, csiricsaré ruhákba öltözött fiatalember.

A férfi kábultan lépett a vámisztviselő pultjához. Testes, középkorú nő trónolt a magasban, rendőr egyenruhát viselt, gömbölyű kalappal, fekete-fehér kockás szalaggal a karimája felett. Úgy alakították ki az ülőhelyét, hogy fentről tekintsen le az érkezőkre, látszott, hogy élvezni is a helyzetét. Fitymálóan nézte Dawidot, a hangja unott volt és ridegen udvarias:

– Az útlevelét kérem!

Belepillantott az okiratba, a számítógép szkennérével leolvasta a chipet. Az adatok böngészése közben zsíros arcbőrén kék színnel tükröződött a kijelző fénye.

– Lengyel... hmm... Itt él a felesége munkáltatói vízummal, ön pedig kibérelt egy lakást a közelében, de nem igényelt különleges tartózkodási engedélyt. Mi a célja az utazásának?

Dawid kissé meglepődött, hogy nem a szokásos élcelődést kell végighallgatnia a hivatása miatt. Felélénkülve magyarázta:

– Fellépésem lesz a Phoenix Színházban, a lakást pedig azért béreltem ki, hogy közelebb lehessek a fiamhoz. Sajnos nem élünk együtt a feleségemmel. Ha szándékomban állna huzamosabb ideig Angliában tartózkodni, feltétlenül jelezném a hatóságoknak.

A nő Dawidra pillantott, némi érdeklődés csillant meg a tekintetében.

– Milyen előadást tart maga a Phoenixben, csak nem színész? – méregette bizalmatlanul az alacsony, kopaszodó férfi feje búbját. – Nem tűnik annak – tette hozzá lenézően.

– Van egy műsorom, a Dawid Krol Hipnotic Show.

A hölgy előrehajolt, igyekezett a plexifal szűk részén át jobban megfigyelni a vonásait.

– Maga az? – gyanakvóan körbenézett, rejtett kamerák után szimatolt, hátha tréfa áldozata lett. – Nem hiszem el! Nem utazna tömegközlekedéssel – intett ingerülten a mögötte sorakozó számtalan utas felé.

– Nyugodtan megtehetem, nem szólít meg senki, talán azért, mert nem vagyok valami feltűnő jelenség. Maga sem ismert fel.

– Nahát – rázta meg a fejét őszinte elképedéssel a hölgy –, és miért használ egyáltalán repülőt? Miért nem száll át a csatorna felett, egyszerűen a kezeivel csapkodva?

Dawid rövid hatásszünet után felelt:

– Igaz, hogy az utastársaim sosem zaklatnak, de a vámtisztviselőktől többször megkaptam már a magamét.

A rendőrnő méretes szája tátva maradt, majd észbe kapott. Nem csak tiszteletlen volt, de a sort is feltartotta. Becsapta az útlevelet és elbocsátotta Dawidot:

– Akkor végeztünk is, kellemes időtöltést Londonban!

A férfi felkapta a bőröndjét és a taxiállomás felé vette az irányt, ahol Kaminski parkolni szokott a sötét színű, bérelt luxusjárgánnyal. Mindig ugyanazt a széles vállú, fekete bőrű sofőrt kérte fel a jármű vezetésére, úgy vélte, hogy a fickó felér egy testőrrel.

Kaminski a maga harsány módján köszöntötte:

– Na, végre, már harminc perce várunk rád. Mi tartott ilyen sokáig? – faggatta lengyelül, miközben a vállára tette ráncos kezét. Elnyomta fekete szivarkáját és kidobta a szemétkgyűjtőbe.

– Gyere már, fiam, igyekezz!

– Lassan ment a sor – mentegetőzött csendesen.

– Ismét sorban álltál? Persze, te nyugodtan pazarolhatod az idődet, mert Kaminski bácsi mindent elintéz helyetted. Ül már be végre!

Dawid előbb kinyitotta a vezető melletti ajtót és beköszönt a sofőrnek angolul:

– Üdvözlöm, Thomas! Hogy van a családja?

– Köszönöm, nagyszerűen!

– Mivel Ázsiában jártam, hoztam önnek rizspálinkát. Tudom, hogy szereti.

A fekete férfi szélesre villantotta csodás, fehér fogsorát:

– Köszönöm, Mr. Krol!

– Gyere már, szállj be – rángatta a kabátujját Kaminski.

Amikor az üvegfalal elválasztott utastérben ültek, ahol Thomas már nem hallhatta őket, halkán, gúnyosan odavetette:

– Nem gondolod, hogy leereszkedő dolog ajándékot venni a sofőrnek?

Dawid elengedte a füle mellett a cinikus megjegyzést, majd amikor látta, hogy Kaminski előveszi a szivarkás dobozát, felemelte a mutatóujját:

– A kocsiban ne dohányozz, kérlek! – bökött az üvegfalra ragasztott tiltó jelzésre.

– Thomas nem szól érte – védekezett az öreg.

– Ne éljünk vissza a bizalmával. Megbüntethetik érte. Kedvelem őt, és értékelem, hogy mindenhova bekísér, holott ez nem kötelessége.

Kaminski lecsapott Dawid elszólására:

– Szóval, mégis jó a testőr a háznál! Mellesleg, ha azt hiszed, hogy a filléres ajándékaid miatt kísérget, nem pedig az én kövér borraivalóim okán, akkor igazán nagy számár vagy.

Dawid nem felelt, csak behúzódott a jobb oldali ablak mellé és az utat bámulta. Kellemes, családi érzés töltötte el Kaminski jelenlétében. Már nyolc éve voltak elválaszthatatlan társak. Az első pillanattól kezdve ilyen keresetlen, lekezelő stílusban beszélt vele, de nem bánta, mert kedvelte az őszinte embereket. Az öreg korábban egy híres német bűvész mellett dolgozott, de utaztatott zenekarokat, könnyed színházi produkciókat is európai helyszínekre. Akkor került Dawid életébe, amikor az előadásai átlépték Lengyelország határát. Kétségtelenül egyedülálló volt, amit csinált, de Marek nélkül

nem jutott volna el idáig. Hat telt házas előadás három nap alatt a Phoenixben!

Fél óra autókázás után nem a szokásos szálloda, a Corinthia előtt parkoltak le, hanem egy csinos, viktoriánus korabeli háznál, a Holland Park utcában.

– Nem a szállodába megyünk? – kérdezte kábultan, amint az autó megállt.

– Nem tudom, hol jár az eszed, fiam. Béreltem neked egy lakást, pontosabban egy házacskát a Holland Park mellett, közel a feleségedhez. Elnézést a költségek miatt, de a szerényebb apartmanok között nem volt megfelelő. Ne feledd, holnap délre megyünk a színházba bejárásra. Két előadásod lesz, aludd ki magad rendesen!

– Te nem maradsz itt? – kérdezte Dawid meglepetten.

– Csak nem képzeled, hogy lemondok a szállodai reggeliről és a többi kényelmi szolgáltatásról? De ne aggódj, a te táplálásodról is gondoskodtam. Van a közelben egy kávéház, friss pékárut és teát hoznak reggel kilencre, tizenegykor pedig az utcasarkon vár Thomas. Ne késs, mert itt nem lehet parkolni!

Thomas kivette a bőröndöt a csomagtartóból, miközben Dawid még búcsúzóul behajolt a lehúzott ablakon és csendesen megkérdezte Kaminskitól:

– A jegyeket biztosan elküldted Zytának?

– A feltételezés is sértő, hogy elmulasztanék valamit, ami ennyire fontos neked, fiam!

– Igen vagy nem? – erősködött tovább, miközben Kaminski rágyújtott az autóban. Thomas rosszállóan megcsóválta a fejét, Dawidtól azonban baráti kézszorítással köszönt el.

– Futár vitte el neki, aláírással igazolta az átvételét. Ne aggódj, tudom, hogy megszakadna a szíved, ha a fiad nem lenne ott az előadáson. – Kaminski hangja ezen az estén először nélkülözte a csipkelődő élt. Megpaskolta Dawid kezét, majd hevesen megkopogtatta az üvegablakot: – Menjünk, Thomas, éhes vagyok!

Dawid fellépdelt a téglából épült ősőreg lépcsőn és nehézkesen kitárta a súlyos, barnára festett tölgykaput. Odabent ment a fűtés, Kaminski tudta, mennyire nem szereti a hideget. Megnézte a termosztátot: 23 fok. Ez az ember jobban ismeri, mint a saját anyja. A bejárati ajtó a nappalira nyílt. Dawid elégedetten körülnézett. Pazar! Akár egy kamarakoncertet is meg lehetne itt tartani, olyan hatalmas. Mellesleg teljesen feleslegesen, hiszen nem sokat fog itt tartózkodni.

Megkereste a hálót, az ágyat megvetve találta, rajta tiszta pizsamával. Megfürdött, átöltözött és lement a konyhába. A hűtőben egy adag gombás lazanki várt rá, a tetején cetlivel: „Kiváló lengyel étterem az Exhibition roadon.” Komótosan elfogyasztotta az ételt, majd visszatért a hálóba és lefeküdt. A sötétben a plafont bámulva úgy érezte, mintha egy galaxis távoli pontjára számúzték volna és magányosan lebegne a hideg űrben. Hiába volt csupán néhány utcányira a családjától, mégis elérhetetlennek tűnt számára az a két ember, akit a legjobban szeretett ezen a világon.

Másnap Thomas pontosan tizenegy órakor várta a megbeszélt helyen. Dawid beült mellé az anyósülésre. Ha csak ketten voltak, nem használta a luxuskocsi zárt utasterét.

Thomas tudta ezt, ezért a vezető melletti ülésről jó előre elpakolta a személyes tárgyait. Ilyenkor általában átbeszélték az otthoni ügyeiket. A sofőr boldog házasságban élt, vidám családi történetekkel szórakoztatta utasát.

– Még mindig nem váltak el, Mr. Krol? – kérdezte, miután a mondandója végére ért.

Dawid zavartan felelt:

– Nem, nem hoztuk fel ezt a témát, csak Filip ügyeiről tárgyalunk. Nem éppen kellemes hangulatban.

– Furcsa, hogy ilyen régóta külön élnek, mégsem erőlteti a válást. Nem lehet, hogy még ő sem adta fel?

– Fogalmam sincs. Nem értek a nőkhöz, sosem ismertem ki magamat rajtuk.

– Elfogad egy tanácsot, Mr. Krol?

– Persze – mondta Dawid bizonytalanul, mert sejtette, hogy kioktatás következik.

– A nőekkel határozottan kell bánni. Mesélte, hogy a megismerkedésükkor egy díszes csokrot kapott öntől. Vásároljon ismét virágot és béküljenek ki.

– De tudom, hogy van valakije – háborgott Dawid, ám Thomas tiszteletlenül letorkolta:

– Ezt már olyan sokszor elmondta, uram! Harcoljon érte, ha pedig valóban van valaki más, akkor üsse ki a nyeregből és szerezze vissza a feleségét! Látom magán, hogy nem fog megbékélni, szüksége van a családjára.

Dawid ezután megnémult, nem szólt egy árva mukkot sem. Amikor kiszállt, Thomas meg is kérdezte, megbántotta-e, de ő egy biztató mosollyal nemet intett:

– Minden rendben, este fél tízre várom!

Az autó elrobogott. Dawid a színház művészbejárójánál négy-öt újságíró pillantott meg. Általában gúnyos, rosszindulatú dolgokat írtak róla, ezért, ha tehetne, elkerülte a velük való találkozást. Megfordult, elindult a főbejárat felé, a firkászok azonban gyorsabbnak bizonyultak nála, futva megelőzték:

– Mr. Krol, Mr. Krol, kérem – kiabálta az egyik szakállas, fiatal fickó az arcába.

Kaminski meghallotta a zajt, éppen a portással beszélgetett a főbejáratnál, kilépett és védelmezően Dawid elé állt:

– Parancsoljanak, kérem – villantotta meg egészségtelen fogsorát a sajtó képviselői előtt. – Mondják a kérdéseiket, elő a farbával!

A fiatal szakállas volt a lehangosabb:

– A repülés titkát árulja el! Meg tudná ismételni a kamerák előtt is?

– Nem várhatja el egy előadótól, hogy leleplezze a legfőbb trükkjét. Ami pedig a kamerákat illeti, ha lefilmeznénk a műsort, ki akarna érte 120–160 fontot fizetni? Nem szeretnénk elveszteni az előadásunk varázsát azzal, hogy a felvételek eljutnak a nyilvánossághoz. A Dawid Krol Hipnotic Show mindig is az itt megjelent nagyérdemű szórakozása lesz. A repülésről pedig annyit, hogy színházról színházra járunk, de nem követnek bennünket a trükkmesterek kamionjai. Látnak valahol ilyesmit? – intett a parkolók felé.

– És ha mégis megpróbálnám filmre venni? – kérdezte szemtelenül a szakállas.

– Elektronikusan blokkolunk minden tenyérszámítógépet és kamerát, de próbálkozzon csak! Legfeljebb egy kis fehérzajt rögzít majd a készüléke. Tudom, hogy jegyet váltott az ötórás előadásra, számon tartom a sajtó jeles képviselőit. Köszönöm, barátaim! Mint tudják, a rossz sajtó is kiváló reklám, úgyhogy írjanak bátran, amit csak akarnak.

Az első előadás gond nélkül lement, zajos sikerrel. Legjobban a szakállas újságíró lelkesedett. Megpróbált bejutni Dawid öltözőjébe, interjút akart kérni, de természetesen nem engedték be.

Dawid idegesen járkált az öltöző folyosóján, a színház technikusa meg is kérdezte tőle, mi a baja.

– A hétórás előadásra várom a fiam és a feleségem, megkértem a portást, hogy engedjék fel őket hozzám. Fél hét van és még nincsenek itt.

A technikus megsajnálta, magához intette:

– Jöjjön, a házi kamerarendszeren keresztül figyelheti az előcsarnokot, látni fogja, amint megérkeznek.

– Köszönöm – mondta Dawid hálásan.

Tíz perce bámulta, egyre feszültebben, a bejáratra irányuló kamerákat. Kaminski feldúltan rontott be hozzá a technikai helyiségbe:

– Hol bujkálsz? Már a színpadon kellene lenned!

Dawid fel sem pillantott, szemét a monitorokra szegezte:

– Még nincsenek itt.

– Affene – káromkodott az öreg a cigarettáját szorongatva.

– Itt nem lehet dohányozni, sőt, máshol sem – figyelmeztette a technikus, de egy kicsit hátrébb állt, mert tartott Kaminski

haragjától.

Dawid ekkor a képernyőn meglátta a feleségét. Alig változott valamit a tizenhárom év alatt, megmaradt törekeny, kislányos alkata, csak az arca lett némiképp törődöttebb. Sürgetően tolt maga előtt a nyúlánk Filipet, egy csókot lehelt a feje búbjára, azután sietve távozott a forgóajtón át. Otthagyta a fiút, aki jegyét szorongatva tétován közelített a ruhatár felé.

– Ő nem jön... – mondta letörten, mégis megkönnyebbülten Dawid.

– Talán jobb is, az a lényeg, hogy a fiad itt van. Az öltözőbe már úgyis csak az előadás után jöhet fel. Mehetsz végre a dolgodra.

Dawid hagyta, hogy Kaminski kilökdösse a technikai helyiségből. Az öltözőben magára vette a zakóját. Egyszerű, fekete öltönyt viselt, éjszínű garbóval. Nem volt semmi különös a megjelenésében, mégis az övé volt az egyik legnépszerűbb show a világon.

AZ ELŐADÁS

Teljes sötétségben lépett a színpadra. Csak a cipője kopogásából lehetett sejteni, hogy hamarosan kezdődik a műsor. Lassan felúsztak a fények, ő pedig ott állt, a karjait széttárva várta a fogadtatást. Már nem volt az az alacsony, kopaszodó alak, akit az emberek nem ismernek fel, akkor sem, ha mellettük ül a repülőgépen. Átalakult valaki mássá. Kihúzta magát, megnőtt, az arca örömet sugárzott.

Kitört az ováció, hatalmas tapssal fogadták. A műsor a szokásos apró trükkökkel kezdődött. Elsőként egy hölgyet keresett, lement a nézőtérre a sorok közé, figyelte az arcokat. Sebezhető, törékeny lélekre volt szüksége, akit könnyedén tud irányítani. Persze, elboldogult volna egy Kaminskihoz hasonló makacs flótással is, de ennél a produkciónál a megfelelő hatás elérése volt a cél, nem pedig a képességek fitogtatása.

Egy, a negyvenes éveinek közepén járó, teltkarcsú, elkeseredett tekintetű nőn akadt meg a szeme. Arcvonásaiba belevéste nyomát a csalódottság, a kishitűség és a kétségbeesés. Felhívta a színpadra és kikérdezte, mi bántja mostanában. A Susan nevű hölgy elcsukló hangon mesélte, hogy elhagyta az élettársa, magára maradt hatéves kislányával. Dawidnak a szeme sem rebbent, ilyenkor nem számított, hogy neki is hasonló gondjai vannak. Megkérte a hölgyet, írja le a párja külsejét, tulajdonságait.

A nő indulatosan beszélt a férfiről, elmondta, mi a foglalkozása, hogy néz ki. Ezek után Dawid váratlanul a háta

mögé lopódzott és egy sziszegő hang kíséretében erőteljesen kifújta a levegőt, határozottan, mégis kíméletesen megütötte a hölgy tarkóját, aki erre elalélt, rongybabaként a karjaiba hullott. Óvatosan felállította, úgy nézett ki, mintha benne felejtették volna a ruhafogast a blézerében és azzal együtt függesztették volna fel egy láthatatlan akasztóra. Kezei tehetetlenül lógtak a teste mellett, a fejét féloldalt leeresztette, a szeme csukva volt, alsó ajka lefittyedt. Dawid egy kicsit megmozgatta, ide-oda dülöngélt, látszott, hogy nem színészkedik, ilyen elesett pozíciót senki sem képes tudatosan felvenni.

– Most megkérdezem, hogy ki volt az ön élettársa?

A hölgy nehezen forgó nyelvvel felelt:

– Jacob Allen Bell.

– Mi a foglalkozása?

– Asztalos. Ajtókat készít méretre.

– Szereti az élettársát?

– Gyűlölöm.

– Szeretné őt elfelejteni?

– Igen. Tönkretette az életemet. El akarom felejteni.

– Akkor most kitörlöm az elméjéből Jacob Allen Bellt. Gonosz fickó, el vele!

Színpadiasan felemelte a karjait, jobb keze lendületet vett, nagy ívben, de kis erővel lecsapott a tarkójára, kiadta azt a furcsa, sziszegő hangot, aztán a rongybabaként támolygó nő arcát a bal tenyerébe tette, majd egy határozott mozdulattal felállította és felébresztette:

– Susan, hogy van?

A hölgy kinyitotta a szemét, zavartan körülnézett, egyik tenyerével leárnyékolta az erős lámpák fényét, ahogy ébredéskor szokás. Komikus örömmel felelt, mintha részeg volna:

- Nagyszerűen, Dawid! Minden csodás!
- Beszéljen nekem az életéről, bántja valami?
- Nem, jól érzem magam!
- Ha jól tudom, éppen most szakított az élettársával, igaz?

Susan értetlenül bámult rá, megpróbált letekinteni a nevetgélő közönségre, de a vakító fénysugarak miatt nem látott semmit a nézőtérből.

– Milyen élettársra gondol, Dawid? Egyedül élek a kislányommal, facér anyuka vagyok. – Hamisnak, erőltetettnek tűnő kacérsággal hozzátette: – Éppenséggel egy pasit keresek. Maga nős, Dawid? – párnás kezével megpróbálta megérinteni a férfi arcát.

– Igen. Attól tartok, nem én vagyok a megoldás a problémájára.

A közönség nevetett. Susan bódultságán látszott, hogy még transzban van, és nem érti, min mulatnak olyan jól az emberek.

Dawid egy kicsit elengedte és kibeszélt a publikum felé:

– Ugye, félelmetes hatalom ez? Ennyi időbe telt kitörölni egy méltatlan alakot ennek a szegény nőnek az emlékeiből – csöndes nevetgélés hallatszott. – De tehetnék ennél cifrábbat is. Elvehetném a lánya emlékét. Szép dolog lenne? – a nevetés elhalt, a nézőtéren hirtelen néma csend lett. – Önök mire szavaznak? Visszaadjam az emlékeit és ezzel a fájdalmait is, vagy töröljem a fickót az elméjéből? – izgatott mormogás volt a

válasz. – Nem tehetem, hiszen ez az ember a kislány apja, egy gyereknek pedig szüksége van az apjára, akkor is, ha útonálló. Ám Jacob nem gonosztevő, hanem jóra való asztalos. Az lenne a helyes, ha valahogy meggyógyítanám Susant, elvinném tőle az életét mérgező gyűlöletét. Megszavazzák? Meggyógyítsam? – halk moraj hallatszott, több helyről is igen választ kapott. – Rendben, jöjjön csak, Susan – újra elkapta a nőt, ismét megérintette a tarkóját, kiadta azt a furcsa hangot, erre megint mélyebb transzba esett.

– Susan! Emlékezzen vissza az élettársára. Tudja, ki az?

– Igen, tudom. Jacob Allen Bell. Gazember – könnyek csordultak ki a szeméből, az arca furcsán eltorzult.

– Mi lenne, ha azt mondanám, hogy ő egy nagyszerű fickó, a gyermeke apja, csak éppen most más dolga van az életben. Elment, de mit számít ez, hiszen maga gyönyörű nő. Okos, házias, szexi, kedves, szereti a gyermekét. Tudja, hány egyedülálló férfi vadászik egy magához hasonló hölgyre Londonban? Több tízezer. Én azt mondom, hamarosan megtalálja az igazit. Jacob nem lehetett az, hiszen elment. Hadd menjen. Viszlát! És üdvöz légy, új kapcsolat!

A hölgynek kivirult az arca, elapadtak a könnyei, boldog, kisimult vonásokkal – igaz, csukott szemmel – tekintett a szebb jövő felé.

– Amiről az előbb beszéltünk, maradjon is így! – váltott szigorú, parancsoló modorra Dawid. – Amikor felébresztem, megváltozik a személyisége, egy elégedett, új ember lesz.

Látványosan felkeltette a nőt, aki mosolyogva, csillogó szemekkel kérdezte:

- Úristen, mi történt?
- Mondja meg ön! Hogy érzi magát?
- Nagyszerűen, minden rendben van!
- Emlékszik az élettársára?

– Igen, Jacob! Megértettem, hogy ez nem volt egy lényeges kapcsolat. Persze, mindig is a lányom apja marad, de már nincs közünk egymáshoz. Tele vagyok tervekkel.

- Sok sikert, Susan!

Lekísérte a színpadról, közben a közönség tapsolt. A következő számhoz egy mutatós harmincas hölgyre volt szüksége. Nem rajongóra, éppen ellenkezőleg, olyasvalakire, aki bizalmatlanul figyeli a ténykedését. Amikor megtalálta a megfelelő személyt, felvezette a pódiumra látványosan ellenkező alanyát. Dawid tudta, hogy a kelletlenség csak megjátszott, erre a mélyen dekoltált ruhából és a combközépig felsliccelt szoknyából következtetett. Aki ilyen szettben érkezik a színházba, az nagyon is élvezi, ha megbámulják. Mivel nem sokat tud a műsorról, azt hiszi, őt nem lehet hipnotizálni.

Kikérdezte az ízlése felől Grace-t, aki elmondta, hogy az izmos, magas pasikra bukik.

- Én tetszem magának, Grace? – kérdezte provokatívan.

A nő nem tudta leplezni az undorát.

- Nem, maga nem az esetem, már ne is haragudjon meg!
- Miért nem, Grace? Talán nem vagyok elég izmos?

Grace a szájához emelte a kezét, kínjában nevetett és a fejét rázta:

- Nem...

– Pedig erős fickó vagyok, higgye el! Lehet, hogy nem tűnök izmosnak, de meg tudom feszíteni a muszklimat, nézze csak, tapintsa meg!

Grace kelleetlenül megfogta Dawid felkarját:

– Tényleg kemény, de én nem ezt értem izmos alatt.

– Hanem mit? Van egy ideálja? Mondjuk egy kedvenc színésze?

– Igen.

– Ki lenne az?

– Nicholas Whyte, ő például jó pasi.

– Tényleg az, ebben a többi hölgy is egyetért önnel, ahogy hallom.

Egy váratlan mozdulattal jött a tarkóütés és a sziszegés, a nő nyomban elalélt. Dawid azt hipnotizálta neki, hogy ő a híres színész, Nicholas Whyte. Grace olvadozott, kacéran mórlikálta magát, lelkesen markolászta a karizmait. A nézők kárörvendően hahotáztak. Dawid azzal kábította, hogy a színház előtt parkol a luxus sportautója, s az előadás után szeretné hazavinni. Ennek hallatán a nő szemérmetlenül felajánlkozott neki.

A felébresztése után Grace semmire sem emlékezett, még azt sem hitte el, hogy hipnotizálták. Hiába bizonygatják majd a barátai, miket mondott és tett, nem fog hinni nekik. Amit átélt, olyan lesz számára, mint egy gyorsan feledésbe merülő álom, néhány képkocka ugyan megmarad belőle, de az egész nem tudja majd felidézni.

A műsorban nevetésre ingerlő és drámai pillanatok követték egymást, majd elérkezett az utolsó, legnehezebb szám is. Dawid

élvezte ezt a részt, de mindig volt benne egy kis drukk a mutatvány nehézsége miatt.

– Kedves közönség! Az előadásom eddig nem volt több, mint bármely más hipnotizőré vagy mentalistáé. Bizonyítottam, hogy meg tudom változtatni az emberek gondolkodását, akár a negatív, rossz érzéseiket is. Ám önök nem csak ezért jöttek el. Mindenki kíváncsi az utolsó számra, amit méltán nevezek egyedülálló produkciónak. Számomra fontosak az álmok. Gyermekkoromban többször is visszatértem egy nagyszerű helyre álmaimban. Egy idő után sajnos véget értek ezek az utazások, ma már hiába vágyok eljutni abba a varázsvilágba, esténként hasztalan hajtom a fejem a párnámra azzal a reménnyel, hogy talán ismét ott leszek, nem történik meg a csoda. Tíz évvel ezelőtt külföldi tudósok és mérnökök segítségével kifejlesztettem egy hangszert. Az volt a célom, hogy megsokszorozzam vele az elmém erejét, és általa megmutathassam önöknek, milyen is az az álombéli táj, miért ragaszkodom hozzá annyira. Megkérem a segítőmet, hozza be ezt a hangszert.

Kaminski bejött, komoran, méltóságteljesen hordozta a furcsa szerkezetet. Kócos haját olajjal lenyalta, fekete öltönyt viselt, jól alakította a színpadi segédet. A hangszer több, egymásba épített trombitához hasonlított, amiben túl sok a tekervény, de egyik sem végződött tölcsérben. Fekete ébenfából készült, a megjelenése kétségtelenül egzotikus volt, mégsem tűnt egy „világszám” legfőbb kellékének.

– Köszönöm! Tegye le az asztalra. Úgy, finoman! – Kaminski kísétált. – A produkció előtt szükségem lesz önként

jelentkezőkre, ugyanis ebben a világban emberek is éltek. Nagyon kedves, szeretetre méltó teremtmények, akik nem a szavaikkal, hanem a jelenlétükkel tanítottak engem. Úgy érzem, mindaz, amit tudok, tőlük származik. Az önként jelentkezők őket fogják megszemélyesíteni. Szükségem lesz férfiakra, nőkre, fiatalokra. Most körbemegyek a teremben, de előtte elvégzünk egy frissítő gyakorlatot, hogy jobban tudjanak koncentrálni. Kérem, álljanak fel.

A helyiségben mindenki felállt.

– Mozgassák meg a kezüket, rázzák meg. Próbálják ki, milyen könnyű, alig érezni a súlyát. Most emeljék a fejük fölé, ott is rázzák meg, ettől fel fognak frissülni. Engedjék le, rázogassák. Rendben. Most kulcsolják össze az ujjukat és mozgassák a karjukat fel-le, jobbra, balra, körbe-körbe. Úgy. Most pedig szorítsák össze az ujjukat és csukják be a szemüket. Képzeljék azt, hogy összeragadt a tenyerük, mintha valaki pillanatragasztót nyomott volna közéjük. Összeragadt! Nem tudják széthúzni, képtelenek rá.

Dawid lerohant a színpadról és az első sorok nézői közül találomra megrángatta az alkalmasnak tűnő alanyok kezét. Akik olyan erősen szorították a tenyerüket, hogy nem tudta szétválasztani egy erőteljes rántással sem, azokat félreállította. Akiknek viszont sikerült széthúzni a kezeit, azokkal nem foglalkozott. Végül feltessékelt a színpadra tizenkét embert, akik engedelmesen követték.

– Vége a gyakorlatnak, a kezeik akadálytalanul szétválnak. Üljenek le – parancsolta a közönségnek.

A színpadon elrendezte a tizenkét embert egymás mellett. Első lépésként őket kellett transzba vinnie. A két szélére állította a magasabb, életerős férfiakat, utánuk következtek a nők, középre pedig egy rendkívüli kisugárzással bíró, idősebb, kigyúrt testű férfi került. Ő lesz a főszereplő, mondjuk úgy, a varázsló. Mellé két fiatal fiút helyezett el, ennyit sikerült találni hirtelenjében, pedig a fiatalok hálásabb alanyok, hiszen jobb a mozgásuk.

– Ők lesznek az én tánckarom. Nézzük, hogy megy nekik.

Végigment a soron, mindegyiküket finoman tarkón ütötte, hallatszott az a furcsa sziszegés, ahogy nagy erővel kifújja a levegőt, mintha energiát bocsátana ki. Mindenki felvette a jellegzetes rongybabatartást, kivéve az egyik fiú. Dawid visszament hozzá, megismételte a tarkóütést, de a fiú teste nem ernyedett el.

– A fenébe – gondolta dühösen, mert rájött, hogy ez a srác már nem először szabotálja a produkcióját. Persze nem számíthatott rá, hogy itt is találkozik vele, tavaly ugyanis Budapesten került fel a színpadra, pontosan így. Akkor sem tudott vele mit kezdeni, félre kellett állítania. Megpróbálta még egyszer transzba ejteni, de a barna hajú fiú teste merev maradt. Maga felé fordította, a srác dühösen bámult az arcába.

Dawid megragadta és kivitte a színpad szélére, közben ingerülten kérdezte:

– Mi a bajod velem? Miért csinálod ezt már másodszor?

Látta, hogy Kaminski közeledik a takarásból és átveszi tőle a fiút. Dawid önmagát hibáztatta. Ilyenkor csak azt szabad felhozni a színpadra, akinek nem tudja széthúzni a kezeit

gyakorlat közben. Megpróbált visszaemlékezni, hogy rendesen megrángatta-e a fiú karját. Biztos volt benne, hogy igen. Felidézte magában a srác arcát, s rájött, hogy alaposan összeráncolta a szemöldökét, ami arra utalt, hogy megfeszíti az izmait, az ujjai pedig szinte fehérek voltak az erőlködéstől. Fel akart kerülni a színpadra, hogy aztán ismét megfúrja a produkcióját. Ez a viselkedés – főleg egy Filip korabeli fiútól – különösen rosszulesett neki. Mindenesetre most elcsípték, nem fogják csak úgy elengedni, mint Budapesten. Kikérdezik, miért tette, és ha szükséges, kitiltják minden előadásról.

Lerázta magáról a zavarát, professzionális előadó volt, hétszáz ember figyelte feszülten a közjátékot; e rövid megtorpanás után tovább kellett lendítenie a produkciót. Mosolyt erőltetett magára.

– A fiú rosszul lett, ezért nem tud közreműködni a táncban. A szülei vagy a kísérői az előadás után sértetlenül átvehetik az öltözőmben. Bárki örült volna a helyében...

Többen kiabálni kezdtek a nézőtérről, fel akartak kerülni a színpadra, Dawid azonban határozottan leintette őket.

– Már késő, sajnálom, de nézzék, hiszen táncolnak!

A tizenegy ember magatehetetlen marionettbábuként, csukott szemmel kezdett el mozogni, mintha hallanának belül egy zenét, amit a közönség többi tagja még nem érzékelt. Nem volt valami felemelő látvány, a publikum halkan nevetett szájalmas mozdulataikon.

– Beismerem, hogy nincs rendben a tánc, de alakulni fog. Már hallják a zenét legbelül, csak túl halkan. Adjunk nekik hangosabb muzsikát, s jobb lesz a tánc is.

Leült egy székre a színpad elején, a hangszer a kezébe vette. Halk kattanás jelezte, hogy rákapcsolódott a hangosításra. Belefűjt a hangszer egyik nyílásába. Megszólalt a zene, a furcsa külsejű kreálmány elképesztően lágy dallamokkal indított. A hangok mintha nem is a teremből jöttek volna, hanem sokkal messzebről. Hirtelen döbbsent csend lett, az emberek még a lélegzetüket is visszafojtották.

A zene erősödött, gyors tempó közeledett egy magával ragadó dallam kíséretében. Amint a ritmus átvette a főszerepet, a színpadra hívott, transzba esett nézők egyre ütemesebben, ügyesebben rángatóztak. Mozgásuk összehangoltabb lett, akárcsak egy valódi tánckaré, igaz, elég kísérteties volt, hogy közben a szemük csukva maradt.

Izgatott morajlás kísérte, amint Dawid hangszeréből fények törnek elő. Eleinte csak körülötte örvénylett egy kék-piros-fehér fénytölcser, majd a nyalábok kirajzoltak a közeléből és formák kezdtek el kialakulni a teremben. A vetítés életre kelt, de nem a színpad felől érkezett, hanem mindenünnen. A fényekből egy dzsungel képe rajzolódott ki, úgy érezhette a közönség, hogy benne van ebben a vadregényes őserdőben. Pálmák, különleges, ismeretlen aljnövényzet, hatalmas törzsű, égis érő fák bontakoztak ki a semmiből. A tizenegy ember egyre jobban összehangolta a mozgását, egyszer csak berobbant a zene, felgyorsult, százféle hangszer futamai csiklandozták jóleső borzongással az érzékeket. A robbanás pillanatában a táncosok tágra nyitották a szemüket, elképesztő vehemenciával indítottak új figurát. Szuggesztív erővel lüktettek a zene ritmusára. Tekintetük és elszántságuk a maorik harci táncára

emlékeztetett. A legjobban az izmos öreg ropta, ő irányította a többieket domináns mozdulataival. A közönségre átragadt a forró hangulat. Egy emberként pattantak fel a székekből és elkezdtek ugrálni. A zene erősödött, a dzsungel képe megszilárdult, az eleinte kékes háttérsugárzás megszűnt, mintha Dawid az erőfeszítéseivel folyamatosan javítaná az illúziót. Végül egy teljesen valószerű dzsungelben találta magát a színház teljes nézőközönsége, már nem lehetett látni a vörös bársony kárpitokat, eltűntek a mennyezeti csillárok, még a székek alól is növények bukkantak elő.

Az érzékenyebb orrúak észlelhették az erdő szagát is, párás földillat keveredett a húsos levelek fanyar aromájával. Dawid lassan emelkedni kezdett, kiegyenlített tempóban elhagyta a színpadot, majd a nézőtér felett lebegve megállt a magasban. A szkeptikus nézők nyilván köteleket kerestek a tekintetükkel, melyekkel a levegőben tartják, de ahhoz túl puhán mozgott, minden erőlködés nélkül, s közben a hangszerét is a kezében tartotta. Kötelekkel nem lehetett volna ilyen finoman vontatni egy levitáló embert, ahhoz elképesztő erővel kellene feszítenie az izmait, hogy ne lógjon rongybabaként, ám ő önfeledten zenélt, nagyjából a zsinórpádlás magasságában.

A produkció végén az egyik kezével körbemutatott, mire a magas fák lombkoronájában emberi települések sejlettek fel, kis tüzek fénylettek a fákra épített kunyhókban, a lakók függőfolyosókon át közlekedtek egyik háztól a másikig. Valamilyen ünnep lehetett, mert táncoltak, énekeltek. Nagyon aprók voltak az alakok, de a távolságot legyőzte az életkedvük, vidámságuk, mindenki érezte az ünnep forró hangulatát. Ez

volt a produkció csúcspontja, innentől kezdve már fokozatosan elhomályosodott a falu képe, eltűntek a fák, a székek alól is felszívódott az aljnövényzet. Dawid elegánsan visszasiklott a színpadra, leült a székére, játszott még néhány lezáró taktust, majd letette hangszerét és szerényen meghajolt. A közönség nagy része már amúgy is állt, de ezen a ponton mindenki csatlakozott hozzájuk, s féktelen tombolásba kezdtek, ami elnyomta volna egy hurrikán zaját is.

Amikor először tartott előadást a Phoenixben, a színház személyzete rémülten rohant a színpadhoz, azt hitték, valami baj történt, leomlott a karzat, esetleg földrengés rázta meg az épületet. Most már sztoikus nyugalommal túrték a sok száz láb dobogását a padlón, ami a londoni közönség részéről a legmagasabb fokú tetszésnyilvánításnak felel meg. Hosszú idő után abbamaradt a toporzékolás, a tapsvihár és az őrjöngés. Dawidot végre elengedték a színpadról.

Izzadtan, kimerülten indult az öltözője felé, de előbb biztonságba helyezte a hangszerét, átadta a gondterhelten várakozó Kaminskinak.

– Mit csináltál a fiúval? Hol van? – kérdezte Dawid komolyan.

– Bezártam az öltözőbe, ahogy mondtad.

– Helyesebb lett volna egy biztonsági embert állítani az ajtaja elé. A végén még beperelnek minket a személyes szabadság korlátozásáért.

– Adok én nekik pert. Mi volt a baj?

– Én voltam a hibás, nem vettem észre, hogy direkt szorítja a kezét, fel akart kerülni a színpadra. Ugyanezt csinálta

Budapesten is.

– Ez a kölyök volt Budapesten is!? – csattant fel Kaminski. Elvörösödött, szürke arcába ismeretlen színt pumpált a düh. – Na, majd adok én neki még egy ilyen szabotázst.

– Nem adsz neki semmit, hiszen ez csak egy gyerek. Elrendezem én, van egy ugyanilyen korú fiam, de kellenek tanúk, úgyhogy hozz magaddal még valakit.

Kaminski elsietett, hamarosan a technikussal tért vissza, akit akarata ellenére tolt maga előtt. A fiatal férfi erőtlenül tiltakozott, nem tudta, miért inzultálják.

Dawid megnyugtatta:

– Feljött egy srác a színpadra, direkt akadályozta a produkciót. Mivel nem először csinálta, szeretném egy kicsit kikérdezni, de szükségem volna tanúkra, nehogy megvádoljon valamivel. Számíthatok a segítségére?

A technikus némán megrázta a fejét, ám amikor Dawid kedvesen hozzátette, hogy kérem szépen, akkor kötélnek állt.

Kaminski babrált a kulccsal, kinyitotta az öltöző ajtaját. A fiatal fiú ott állt a tükrös asztalka mellett. Tüzes, barna szemével gyűlölettel bámulta Dawidot.

– Szervusz, fiam – köszönt békülékeny hangon Krol –, ülj le nyugodtan, csupán beszélgetni szeretnék veled.

A fiú meg se moccant, csak állt ott peckesen.

– Én leülök, ha nem haragszol, elfáradtam – mondta Dawid és lehuppant a székébe. Amikor egy gyerek vitába keveredik a felnőttel, akkor az indulatok csillapítására jó eszköz lehet, ha a felnőtt leül, így szüntette meg a méretkülönbségeket. Ezzel jelzi, hogy nem kíván a helyzetéből adódó hatalmával élni,

hanem egy szintre helyezkedik a vitapartnerével. A vékony, csinos öltözékű fiú tartása kicsit engedett. Működött a finom pszichológia.

– Budapesten is te voltál az, ugye? Beszélsz angolul? Vagy megkukultál? – folytatta Dawid.

A fiú bólintott, látszott, hogy az ajkára tolulnak a szavak, de nem tudnak kitörni. Még oldani kellett a feszültségét. Az érintés hasznos lehet, bár a fortyogó indulatoknak olyan, mintha levennénk a kuktárol a fedőt. Dawid ültő helyében finoman megragadta a srác alkarjait.

– Ne félj tőlem, nem haragszom rád, csak szeretném megérteni, miért csináltad!?

Ismét működött a trükk. Kitört a vulkán, a kölyökből ömlött a szó:

– Mert maga egy átkozott cirkuszi bohóc! Manipulálja az embereket, nevetségessé teszi őket, játszik velük. Ez nem helyes!

Dawid nem ütközött meg a támadáson, ezek csak az újságírók ismerős, vitriolos kifejezései voltak, amire ő rendszerint így felelt, tökéletes nyugalommal:

– De hát, fiam, ez tényleg cirkusz, az emberek azért fizetnek, hogy néhányukból bolondot csináljak, sokan még boldogok is lennének, ha őket vinném fel a színpadra. Az első sorok jegyei a legdrágábbak, és azok is fogynak el a leghamarabb. A nézők önként vesznek részt ebben a játékban.

A szóáradat hirtelen elapadt, a fiú csak tádogott, erre a válaszra nem készült fel. Végül előrukkolt a kettes számú vádponttal:

– Elpazarolja a tehetségét és bűvészmutatvánnyá silányítja nagyszerű képességeit. Ugyanennyi pénzt kereshetne, ha csak a műsora második felét tartaná meg és kihagyná az embereket megalázó részeket.

Dawid összeszorította az ajkait. Ez már betalált. Sokat vitatkozott erről Kaminskival, mert szerette volna fokozatosan átalakítani a műsort, több teret engedve a zenés illúziónak, ami elragadó produkció volt. A sajtó sem piszkálná annyit. Erre Kaminski mindig kijózanító szónoklattal reagált: – És a jegyeladásaink is a töredékére esnének vissza. Az előadás második része önmagában csak egy ezoterikus, érzelmi parádé. Az emberek vért akarnak, szenvedést, drámát, megvetni, csodálni és gyűlölni egymást, illetve önmagukat. Ezért fizetnek 160 fontot a legjobb helyekért, nem pedig a szép álmaidért.

Dawid nyelt egyet, megtetszett neki a gyerek, szerette az őszinte, bátor embereket.

– Mi a neved?

– Tihanyi Alexander.

– Fura név. Magyaroknak tűnik. Magyar vagy?

– Igen.

– Mit keresel Londonban? Veled vannak a szüleid?

– Az édesanyámmal jöttem az előadásra, az év nagy részében Londonban élünk.

Kezdett enyhülni közöttük a hangulat.

– Amit mondtál, abban van igazság, bizonyos szempontból egyetértek veled, de a közönségem nagy része a hipnózis miatt jön el az előadásra, a finálé önmagában nem állná meg a helyét.

– Na, ebből elég volt – vágott közbe Kaminski, aki egy ideje már a sarokban fortyogott –, ha kérhetem, a kétségeidet ne egy olyan fickóval vitasd meg, aki tönkre akarta vágni az előadásodat. A fiúhoz fordult: – Inkább arról beszéljünk, amit tettél, kisöreg, mert ezért akár be is perelhetünk. Hány éves is vagy?

– Tizenkettő.

– Na, akkor talán téged nem, de a szüleidet igen.

Dawid már éppen emelte a kezét, hogy beléfojtsa a szót a háborgó Kaminskiba, amikor kopogtattak. Hirtelen csend lett, egy kicsit mindannyian megilletődtek, sejtették, hogy a srác édesanyja áll az ajtó túloldalán. Alex a számonkérés miatt aggódott, Kaminski azért, mert hiába érvelt oly hevesen, nem tudta volna felelősségre vonni a gyereket, Dawidot pedig furdalta a lelkiismeret, amiért rabul ejtették a fiút az öltözőben. A technikus, hogy végre hasznossá tegye magát, kinyitotta az ajtót. Filip érkezett meg. Boldogan borult az apja nyakába. Dawid elszégyellte magát, amiért a kis merénylő miatt megfélemedezett a fiáról.

– Szervusz, de örülök, hogy látlak. Annyira hiányoztál – köszöntötte Filipet lengyelül.

A jelenlévők illedelmesen elfordultak vagy másfelé néztek az apa és fia ölelkezése láttán.

– Tetszett az előadás? – kérdezte a dicséretre éhes Krol.

– Igen, főleg az őserdő. Sokat javítottál rajta, és a zene is változott Ausztrália óta.

– Igen, te akkor láttad utoljára.

– Egy éve...

– Sajnálom, fiam, és azt is, hogy elköltöztetek, de képzeld, kibéreltem egy házat a közeletekben. Ígérem, ezután sokkal többet leszünk együtt. Azt hittem, anyád el sem enged az előadásra.

Filip arca felderült, látszott, hogy nagyon örül az apja törődésének.

– Miért ne engedett volna el?

– Ő nem jött el.

– Az más kérdés, de én itt vagyok. Tényleg jó lenne ezután többet találkozni.

Dawid újra magához szorította a fiát:

– Ígérem, ezután kevesebbet vállalok – fogadkozott.

Ahogy az várható volt, Kaminski azonnal támadásba lendült:

– Hohó, nem úgy van az, neked lekötött előadásaid vannak.

Dawid ingerültség nélkül közbevágott:

– Ne légy ünneprontó, ezt majd megbeszéljük egymás közt.

Vitájukat ismét kopogás szakította félbe.

– Ez már minden bizonnyal az anyuka lesz – nyitott ajtót a technikus, s már beletörődött, hogy ideiglenesen ő lett Dawid inasa.

Filip csak ekkor vette észre az apja mögött álldogáló fiút.

– Alex, te mit keresel itt? Te voltál fent a színpadon? Meg sem ismertelek – szólította meg angolul.

– Filip, szia! Dawid Krol a te apád? Ezt nem hiszem el – a fiú nem értette, mit beszélnek egymás között lengyelül, de a kapcsolatuk természetét egyértelművé tette bizalmas viszonyuk. Már nagyon kikíváncozott belőle a felismerés.

Dawid megszegte az illem szabályait, nem köszöntötte a vendégét, akiből egyelőre csak egy sziluettet látott az ajtóban. Nem tudta leplezni meglepetését a két fiú szóváltása hallatán. Kaminski is ciccentett egyet:

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte döbbent hangon Filipet.

– Igen, osztálytársak vagyunk a Holland Park iskolában.

– Az új fiú – mondta fensőbbbséges gesztussal Tihanyi Alexander és pacsira nyújtotta a kezét Filipnek –, lesz mit megbeszélünk.

– A fiatalember nincs túl jó véleménnyel a munkámról – magyarázta Dawid tettettett keserűséggel a fiának. Filip elpirult, csalódott, kérdő tekintettel nézett Alexra.

– Kopp-kopp – hangzott az ajtó felől egy bársonyos női hang. Anélkül, hogy Dawid hátrafordult volna, tudta, hogy csak énekes vagy színésznő lehet az illető, mindenképpen olyan személy, aki a hangjából él. A tónusa elárulta. Felkészült egy díva látványára, de a világ legszebb nőjére nem. Gyönyörű szőke fürtök, érett, okos arc, különös metszésű orr, bölcs, derűs tekintet. Dawid csak állt ott, nem tudott egyetlen értelmes szót sem kinyögni. Filipnek nem tetszett a reakciója, elpirult és csalódottan lesütötte a szemét:

– Jó estét, Mrs. Tihanyi! – köszönt a hölgynek erőteljes hangon, a mrs. szót alaposan kihangsúlyozva.

– Szervusz, kicsim, te mit keresel itt?

– Dawid Krol az édesapám – bökte ki büszkén Filip.

– Á, hát ez nagyszerű, igazán lehengerlő volt a műsor – lépett Dawid elé, aki még mindig nem tudott megszólalni.

Kaminski észbe kapott, próbálta oldani a kínos helyzetet:

– Asszonyom, bocsásson meg neki, amekkora egyéniség a színpadon, akkora számár az életben. Fel sem ismeri Szonja Tihanyit, a híres énekesnőt – ripacskodva kézcsókot nyomott a hölgy kezére, aki nem kapta el a karját, hanem hagyta, hogy a vén kecske erősen dohányszagú ajkaival csókot leheljen aranyárga, finom bőrére.

– Üdvözlöm – nyújtotta a kezét Dawid hagyományos kézfogásra, s ezzel alaposan megsértette az illetet. – Miben segíthetek?

– Hogy lehetsz ilyen ostoba, fiam? Ő a kritikusod édesanyja!

– Áh – ocsúdott fel Dawid, mintha egy álomból ébredne. – Igen?

– Valami gondot okozott a fiam? – kérdezte a hölgy.

– Éppen csak ...

– Sajnálom, elég sarkos a véleménye a művészetéről – mentegetőzött Szonja Tihanyi.

– Akkor miért hozta el az előadásomra? – csúszott ki Dawid száján a kézenfekvő kérdés.

– Nem én hoztam el őt, hanem ő engem. A saját pénzéből fizette ki a jegyeket, hónapokig spórolt rá.

– Ezt nem értem. Képes volt pénzt kiadni csak azért, hogy...

Kaminski közbevágott:

– Tudja, asszonyom, ön is előadó. Ha valaki felmenne a színpadra koncert közben és akadályozná a műsorát, nyilván nem lenne felhőtlenül boldog.

Az énekesnő arca megváltozott:

– Ezt tette volna? Nekem inkább úgy tűnt, hogy Mr. Krol nem áll a helyzet magaslatán.

Dawid nem látta értelmét a magyarázkodásnak, és különben sem akart vitába keveredni egy ilyen szép nővel.

– Spongyát rá. Hagyjuk annyiban a dolgot – intett nagyvonalúan és megpróbálta barátságosan átölelni Alexander vállát, ám ez a fiú merev tartása miatt csak félig-meddig sikerült. – Végül is ő a fiam osztálytársa. Nem akarom, hogy a felém irányuló ellenszenve megrontsa a kapcsolatukat.

– Azzal nem lesz gond, Filip igazán jó fej – mondta szárazon Alex.

Pár másodpercig nem szólalt meg senki. Ezt a pillanatot Kaminski gyorsan kihasználta arra, hogy kiterelje az öltözőből a vendégeket:

– Remélem, megbocsátanak, de igen fárasztó nap áll Mr. Krol mögött. Szeretne egyedül lenni a fiával. Ha kérnek tiszteletjegyet a következő londoni előadás-sorozat valamelyikére, csak írjanak nekem – ezzel egy névjegyet nyomott Szonja Tihanyi kezébe. – Nem bánjuk, ha hasonlóval viszonyozza a művésznő, mivel igen nagy rajongói vagyunk.

Szonja megértően bólogatott és a fiával együtt kihátráltak az öltözőből:

– Viszlát, Mr. Krol! Ne haragudjon Alexre, biztosan nem akarta megbántani.

Dawid nem felelt, csak bágyadtan intett. Tényleg elfáradt a két előadás után.

A technikus még mindig a sarokban álldogált, senki sem mondta meg neki, mit tegyen.

– Maga még mindig itt van? – förmedt rá Kaminski. – Nem hallotta? A művész úr fáradt. Kifelé, egykettőre!

A fiatal férfi lemondóan sóhajtott egyet, de nem haragudott meg. Ennél sokkal cifrább dolgok is történtek vele itt nap mint nap.

Dawid Filiphez fordult:

– Anya eljön érted?

– Azt kérte, hogy vigyél haza. Nem gond?

– Dehogy. Az autó fél tízre érkezik. Legalább megnézheted a házam.

– Jó, de most már nem megyek be, nagyon késő van. Holnap csinálunk valamit együtt?

– Majd hétfőn. Van még két ilyen napom, azután két hét szünet következik. Hétfőtől kezdve viszont minden nap ráérek. Vihetlek az iskolába is.

– Apa – hurrogta le Filip –, engem már nem kell az iskolába vinni. Amúgy is csak sétálva tudnál elkísérni, a Holland Park suli pár sarokra van tőlünk.

– Azért csak van valami, amiben a hasznodra lehetek – mondta Dawid megjátszott csalódottsággal.

– A jövő héten szülői lesz, anya sosem ér rá. Elmehetnél. Olyan ciki, hogy egyetlen szülőimre se mentetek el.

– Persze – vágta rá Dawid –, ott leszek!

– Gyerünk, mindjárt ideér Thomas. Ebben a városban sehol sem lehet parkolni – mutatott az órájára Kaminski. – A sminkedet majd otthon lemosod. A hangszeret biztonságba helyeztem. Három napig miénk a színház, nem lesznek próbák sem. Ennek persze rendszeren megfizetjük az árát.

Thomas megállt a ház előtt. Filip örült, mert tényleg nagyon közel volt az ingatlan a bérelt lakásukhoz. Nem szállt ki az

autóból, csak néhány pillantást vetett a palotaszerű épületre, azután hazafuvarozták Zytához.

– Szervusz, fiam! Akkor hétfőn találkozunk. Érezd jól magad a hétvégén! Anya itthon lesz?

– Vasárnap nem. Bemehetnék hozzád a színházba?

– Persze, nem probléma. Thomas majd érted jön délután háromra, rendben?

– Nagyszerű, ott leszek – búcsúzott a fiú sugárzó arccal.

TARTALOM

A hipnotizőr

Az előadás

A tanítás

Az összekapcsolódó álmok

Magyarország

Elysium

A múlt

A felfedezés

A hatás

A meghallgatás

A parlament

A célok

Sötét fellegek

A cikk

A kapcsolatfelvétel

Dawid

Kétség

Válaszok

A vörös sárkány

A fehér sárkány

Az Álmok Ura

KÖVI SZABOLCS

Szerzői magánkiadás

Rendelés:

koviszabolcs.com

koviszabolcs@gmail.com

+36 30 929 5970

ISBN 978-615-01-3715-5

Felhasznált betűtípus

Noto Serif – SIL Open Font License